

Titel: Wees mijn lichaam!
Preek over Marcus 6:7-13
Paaskerk Baarn, 15 juli 2012 Dienst van Schrift en Tafel
ds Marleen Kool-Mout

Dit verhaal van die zending van de discipelen doet mij denken aan een ontmoeting met zusters van Moeder Theresa in India.

Zij werkten in een huis waar mensen werden gebracht om te sterven, een hospice in Calcutta.

Deze novicen, *jonge zusters in opleiding* vertelden

hoe zij als dertienjarig meisje al wisten dat ze dit zouden gaan doen.

Het kwam door de plaatselijke pastoor, die was een half uurtje in de klas gekomen,

had wat gesproken over Moeder Theresa en over roeping en voor hij weg ging, gevraagd, wie er voor voelde om als zij later groter was, in te treden.

Een paar handen werden er toen opgestoken.

En die handen die vegen tot op de dag vandaag kakkerlakken van de vloeren en de bedden, delen medicijnen uit, geven te eten en te drinken.

Die handen verzorgen wie ziek is, wassen stervenden en leggen doden af.

Geroepen weten deze vrouwen zich, om er zo te zijn voor wie anders buiten boord vallen. Wie onrein zijn in de ogen van anderen...zij werden er op uitgestuurd, ook twee aan twee om hen te zoeken.

God is voor deze zusters als de Jezus die hen vanaf de muur, met stralende blauwe ogen en blond haar, bemoedigend toelacht en als moeder Theresa wiens foto ernaast hangt:

in alle onbereikbaarheid, magisch dichtbij.

Door hen weten zij zich gezonden. In hun geest leven en werken zij...

In alles, zeker in de mensen die worden gevonden onder bruggen,

in donkere steegjes, mensen die dagelijks bij hen komen,

in die gezichten van die ander, die kwetsbaar is, herkennen ze God,

God is zo zou je kunnen zeggen, voor hen onder handbereik, in de oogopslag van die mens die daar in al zijn kwetsbaarheid, voor hen ligt. En door deze vrouwen heen stroomt in alle eenvoud, liefde, aandacht, zorg. Woorden waarmee de Schrift een beeld van God schetst, dat teder is en kostbaar.

Deze vrouwen, ze proberen er 'zo goed als God te zijn' en door hen mogen anderen ervaren, dat de Eeuwige om hem/ haar bewogen is. Kan dat? Er zo goed als God te zijn? Het is in de geest van de bijbel om te zeggen: dat kan. De bijbel is in zijn geheel het verhaal over een God die mensen vraagt, smeekt zelfs, hem na te volgen in liefde, en zorg voor mensen. Hij schept ruimte en vrijheid voor mensen, en drukt op het hart: zo zouden mensen voor elkaar ruimte en vrijheid moeten scheppen.

Waar dat gebeurt is, gebeurt, God.

In Jezus wordt dat zichtbaar. Hij was er zo goed als God: die ziet, die hoort, gedenkt en weet.

Hij leeft voor wat wij moeten doen: zien, horen, gedenken, weten, ons niet afwenden van de pijn, het verdriet van de ander. Het is niet altijd zo eenvoudig, er zo te zijn, en het spreekt niet vanzelf dat 'er zijn zo goed als God...' dat dat beeld, wat teder is en kostbaar het houdt in en onder ons...

"Ik zal je helpen God, dat je het niet in mij begeeft..."

schrijft Etty Hillesum, in haar dagboek in de WO 2, terwijl haar stad Amsterdam in brand staat en zij behoort tot diegenen die in de ogen van sommigen als een minderwaardig soort, als onrein worden beschouwd. In haar zit dat diep verankerd, dat verlangen dat zij de handen, de voeten, het lichaam mag zijn van het goede, die liefde van God.

En wie kent dat niet, dat verlangen, dat je op je eigen wijze, drager kunt zijn van waar je ten diepste in gelooft, dat het door jou heen mag gaan, die liefde, die trouw, waarin een ander kan merken dat de Eeuwige zich over je ontfermt, met je bestaan bewogen is?

"Ik zal je helpen God, dat je het niet in mij begeeft..."

Soms dreigt dat wel te gebeuren. In alles wat die liefde, die zorg, om wat kwetsbaar is waar God voor staat, tegenspreekt. Soms dreigt ze het wel te begeben: te verdrinken in harde nieuwsstromen, te verdampen in aarzelend ongeloof of verloren te gaan in onverschilligheid.

Hoe kun je dan toch drager blijven van dat verhaal?

Wat maakt, dat je je geroepen blijft voelen?

Dat je erin blijft staan, in blijft geloven in die mogelijkheid die mensen, ons is gegeven, er te zijn zo goed als God?

Om dat te kunnen doen, heb je anderen nodig, iemand die je het hemd van het lijf kunt vragen, die zonder direct antwoord te geven, doorvraagt, met je mee zoekt....en meedenkt over al die raadsel van het bestaan waar je mee te maken krijgt, over het kwaad, over veerkracht, over God, en hoe je dan in godsnaam zijn/ haar handen en voeten kunt zijn. Steeds weer op de plaats waar jij je bevindt.

Daarom natuurlijk, zend Jezus zijn leerlingen twee aan twee uit. Omdat ze dat verhaal van God in hun leven, op straat, onder de mensen, niet in hun eentje kunnen dragen...

Twee zijn minder kwetsbaar dan een. Twee weten meer dan een.

Twee kunnen meer vermoeden, meer geloven dan een...Op het woord van twee staat een getuigenis vast. Daarom zendt Jezus zijn leerlingen twee aan twee. Opdat wanneer God het dreigt te begeven in één van hen de ander er nog is om ruimte te scheppen.

Hij gaf hun gezag over de boze, de onreine geesten. Wat dat voor geesten zijn?

De tijd van Jezus kende ook al veel taboes: hoed je voor de doden, voor melaatsen, voor bloedvloeiende vrouwen, zij zijn onrein. Zovelen, ook nu leven verkrampd en bang voor wat niet zuiver is in de wereld. Alles wat angst en verdeling zaait. Alles wat buitensluit.

Mensen met verwarring in hun hoofd, die weten hoe het kan gaan spoken in hun binnenste. Want die boze geesten, kunnen ook daar huishouden. En ieder wordt daar wel eens door geplaagd. Jaloezie, onzekerheid, doemgedachten, noem het maar....gedachten die niet heel maken, maar je naar beneden trekken...Er spookt bij tijden van alles in ons binnenste. Laten die discipelen in godsnaam toch die boze geesten verdrijven!

Ze worden gezonden, neem niets mee voor onderweg, geen brood, geen reistas, geen geld...

Een mens die het houdt bij wat hij heeft, die kan een ander niet vrij maken, die kan een ander niet tot dienst, tot hulp zijn.

Oefeningen in Godsvertrouwen zijn het. Je zelf opgebouwde zekerheden een beetje laten vieren, kwetsbaar durven zijn, beseffen dat je dat bent, en onbekommerd op weg gaan. In jezelf uit handen geven, met die opdracht, daarmee zend Jezus hen uit. Ga maar en doe als ik.

En zij dreven boze geesten uit. Zij zalfden vele zieken met olie en in hun nabijheid werden mensen weer heel.

En zo kan dat gaan, kun je dat ervaren, wanneer iemand jou de handen oplegt,

dat je met zalf die zacht is wordt aangeraakt,

dat je je getroost voelt, dat is helend,

wanneer je aangeraakt en niet vermeden wordt, juist daar waar je gebroken bent, waar je kwetsbaar bent...Zo heeft Jezus zichzelf gegeven. Uitgedeeld. Gebroken.

Gegeven als brood, om anderen, om ons te voeden. Levenskracht te schenken.

en vandaag wordt het ons te binnen gebracht, als wij brood en wijn ontvangen:

dan beamen wij dat: wij willen proberen uw lichaam te zijn,

uw handen, en voeten, een zachte kracht in deze wereld,

met een lied op onze lippen van vrede.

Voor u, voor jou en mij.

Dat het zo mag zijn.